

Να το λύσουμε εμείς! (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Απρίλη του 2015 στην ηλεκτρονική σελίδα της [Αγκάρας](#).

Περιεχόμενο

8 Απρίλη, 2015

Να το λύσουμε εμείς!

Ενάντια σε οποιαδήποτε προσπάθεια κατευνασμού των λεγόμενων φίλων της λύσης και στον εθνικιστικό παροξυσμό της μη λύσης, υπάρχει ένας δρόμος που όχι μόνον δεν είναι ουτοπικός, αλλά τουναντίον είναι ο μόνος εφικτός για εμάς.

Η λύση του Κυπριακού δεν είναι πανάκεια, και τέτοια δεν την θεωρεί ούτε το κόμμα της αριστεράς, το ΑΚΕΛ. Από την άλλη οι φιλελεύθεροι πιέζουν για συλλογικό αυτομαστίγωμα των δύο κοινοτήτων, προσπαθώντας να προωθήσουν τα συμφέροντα των αστικών τάξεων της περιοχής ως τα συμφέροντα όλου του λαού. Σύμφωνα με τους φιλελεύθερους, εάν κάποιος δεν ασπάζεται την λύση του κεφαλαίου, είναι με τους εθνικιστές. Από την άλλη πλευρά, για τους εθνικιστές, οι κομμουνιστές και σοσιαλιστές της Κύπρου είναι προδότες.

Εμείς λέμε ότι το ζήτημα δεν είναι λύση-μη λύση, όπως το ζήτημα δεν είναι ανάπτυξη-μη ανάπτυξη. Το ζήτημα είναι ποια λύση θα βοηθήσει τον κόσμο της εργασίας και όλο τον λαό και ποια όχι. Δεν υπάρχει κανένα λεγόμενο εθνικό ζήτημα το οποίο μπορεί σήμερα να επιλύσει η αστική τάξη οποιασδήποτε χώρας. Σε περιόδους οικονομικής κρίσης και μοιράσματος της πίτας των αγορών, εκμεταλλεύονται τους μύθους τους οποίους οι ίδιοι έχουν καλλιεργήσει για να διχάσουν και να σύρουν σε πόλεμο τα λαϊκά στρώματα, πηδώντας τότε στην κοσμοπολίτικη πλευρά, τότε στην εθνικιστική. Πότε σε μνημόσυνα του Γρίβα και πότε σε εκδηλώσεις επαναπροσέγγισης.

Σε πείσμα ενάντια στις ορέξεις της αστικής τάξης που πότε αρχίζει τις διαδικασίες και πότε τις σταματά, σύμφωνα με τα συμφέροντα που κυμαίνονται, η εργατική τάξη έχει σταθερό συμφέρον προς την επίλυση. Επομένως δεν χρειάζεται να περιμένει κάθε φορά τις διαπραγματεύσεις ή και να απογοητεύεται κάθε φορά που οι αστοί δεν τα βρίσκουν μεταξύ τους.

Τι θα μπορούσε να κάνει η κομμουνιστική αριστερά σήμερα για την προώθηση μιας λύσης που θα έφερνε το εργατικό κίνημα σε πλεονεκτικότερη θέση απ' ότι πριν;

1) Ένωση των εργατικών συνδικάτων και κοινοί αγώνες, για κοινή πατρίδα όχι μόνο την Πρωτομαγιά αλλά σε τακτική βάση. Το νότιο με το βόρειο τμήμα της Κύπρου είναι ουσιαστικά αποκομμένο και η συντονισμένη δράση μαζί με την περαιτέρω ενδυνάμωση του εργατικού κινήματος, θα επιφέρει αποδιοργάνωση στις τάξεις των αστικών τάξεων του τόπου, που μάχονται και η μια ενάντια στην άλλη αλλά έχουν και μεταξύ τους εσωτερικές υποδιαίρέσεις και αντίθετα συμφέροντα. Κοντεύουμε σε ένωση των δύο ποδοσφαιρικών ομοσπονδιών, γιατί μια συνδικαλιστική, έστω στενή συνεργασία,

να είναι ανέφικτη; Πολιτικά πιο προκλητική, ναι, θα είναι.

2) Ο αγώνας του Κυπριακού να περάσει από την αγώνα για ριζική αλλαγή του πολιτικού και οικονομικού συστήματος. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι " δεν κάνουμε τίποτα γιατί η λύση θα έρθει όταν έρθει ο σοσιαλισμός". Το αντίθετο, με τον ίδιο τρόπο που η διεκδίκηση για καλύτερες εργασιακές συνθήκες και κοινωνικό κράτος συνήθως κερδίζονταν όταν εντάσσονταν σε πιο ριζοσπαστικά αιτήματα και σε μεγαλύτερο πολιτικό πλαίσιο, έτσι και το Κυπριακό δεν πρέπει να αποσυνδέεται από το γενικότερο του κοινωνικο-οικονομικό πλαίσιο. Γιατί τότε δεν γίνεται κατανοητό ούτε το διακύβευμα. Η φιλελεύθερη αριστερά, διατείνεται πως ο αγώνας για σοσιαλισμό θα πρέπει να περιοριστεί στις μικρές διεκδικήσεις για κάποιες ανάσες αλλά και να υιοθετήσει την ατζέντα του κεφαλαίου για λύση "υψηλής πολιτικής".

Αυτή η πρακτική όμως όχι μόνο θα διαθέσει το ήδη υπό υποχώρηση εργατικό κίνημα σε χειροκροτητή του κεφαλαίου, αλλά θα το καταστήσει πρακτικά άνευ ουσίας ύπαρξης. Ιστορικά, η τακτική της αριστεράς να αποκόψει το Κυπριακό από την γενικότερη πολιτική πάλη αποξένωσε τους Τουρκοκύπριους και οδήγησε τον λαό σε αδιέξοδα. Την μια φορά κατά την αποικιοκρατία όπου η απόφαση να χειριστεί το κυπριακό σαν σε μεγάλο βαθμό ξεχωριστό ζήτημα οδήγησε στην ένταξη του αγώνα αυτού κάτω από τις σημαίες της αστικής τάξης και της "ένωσης" με τα γνωστά αποτελέσματα, και την δεύτερη μετά την εισβολή.

Γι' αυτό χρειαζόμαστε ένα εργατικό κίνημα το οποίο θα αφουγκραστεί και θα απορροφήσει και τα προβλήματα των μικροαστών (και όχι το αντίθετο) σε μια ταξική πάλη ενάντια στην αστική τάξη της χώρας αλλά και ενάντια στα ιμπεριαλιστικά σχέδια των ξένων δυνάμεων. Το ένα χωρίς το άλλο καταλήγει να φέρνει το εργατικό κίνημα στην καλύτερη σε απολογητή της αστικής τάξης, στην χειρότερη μπορεί να γιγαντώσει τον φασισμό που προωθεί την ταξική συνεργασία και "εθνική ομοψυχία".

3) Χτίσιμο δυαδικής εξουσίας. Ο μετασχηματισμός που διαφαίνεται στα ζητήματα δομών και την αλλαγή πολιτικού σκηνικού στην Τ/Κ κοινότητα δεν πρέπει να τύχει παθητικού χαιρετισμού. Η εργατική απάντηση στα τερτίπια των εθνικιστών όπως για παράδειγμα στο ζήτημα του ποδοσφαίρου/αθλητισμού ή και άλλων οργανισμών, δεν είναι η απλή ενσωμάτωση μέσα στο αστικό κράτος, αλλά κυρίως το χτίσιμο δεσμών αλληλεγγύης, συνεργασίας σε άλλα επίπεδα με το χτίσιμο προλεταριακών θεσμών. Για παράδειγμα, μιας και σύντομα με την πιθανή ένταξη της Τ/κ ομοσπονδίας στην ΚΟΠ δεν θα υπάρχουν ούτε νομικά κωλύματα, η θέσπιση ενός ανεξάρτητου τουρνουά από τα σωματεία της εργατικής τάξης των δύο κοινοτήτων επιβάλλεται σαν απαραίτητο χτίσιμο δεσμών σε διάφορες σφαίρες της κοινωνικής ζωής, αλλά και σαν απάντηση στους εθνικιστές.

Αυτό απαιτεί και την εντονότερη πολιτικοποίηση των αθλητικών σωματείων, την αμεσότερη σύνδεση τους με το εργατικό κίνημα και ανάδειξη του ιστορικού ρόλου που είχαν κάποτε. Με αυτό τον τρόπο το εργατικό κίνημα δεν αναγκάζεται να προσπαθεί να ενταχθεί στην σαπίλα και τα στενά πλέον όρια του αστικού κράτους που και να θέλει δεν μπορεί, αλλά να βάλει πλώρη και να δημιουργήσει θεσμούς που θα ελέγχονται από ένα αναδυόμενο εργατικό κίνημα.

Αυτό που κυρίως όμως χρειάζεται είναι ακριβώς η ανάδειξη του Κυπριακού προβλήματος σαν ένα ταξικό ζήτημα και η ανάδειξη του ζητήματος της επαναπροσέγγισης σαν ένα ζήτημα που οφείλει να αγγίξει όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής, αλλά χωρίς να χάσει την πολιτική και ταξική του αιχμή. Κατανόηση από μέρους των λαϊκών στρωμάτων ποιο είναι το πραγματικό διακύβευμα τόσο στο εσωτερικό αλλά και της σύνδεσης του με την διεθνή πολιτική σκακιέρα και το γεωπολιτικό πλαίσιο. Να μπουν προβληματισμοί για την φύση των συμβιβασμών που θα γίνουν αλλά ταυτόχρονα και μια αρκετά ριζοσπαστική πολιτική που το αστικό κράτος θα είναι σε αδυναμία να προσφέρει.

Καιρός για χάσιμο δεν υπάρχει άλλος, άλλωστε και η προσφερόμενη λύση του Κυπριακού μέσω των

ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών εμπεριέχει πολλούς κινδύνους. Η παραδοσιακή σκέψη που αρχίζει και σταματάει στον ενθουσιασμό και την απογοήτευση πρέπει να αντικατασταθεί από επαγρύπνηση και ταξική αγωνιστική πολιτική. Άλλωστε οι κινήσεις και οι τυχοδιωκτισμοί της εγχώριας αστικής τάξης δεν εγγυώνται ότι στο μέλλον δεν θα ανησυχήσουμε ακόμη και για νέα πολεμικά επεισόδια.

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Αγκάρρα \(Ομάδα\)](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Δεκαετία 2010-2019](#), [2015](#), [Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#), [Κυπριακό Πρόβλημα](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:agkarra:solution&rev=1593258376>

Last update: **2020/07/14 16:15**

